

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/131/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216210995
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1216210995.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: F. Y. R., W. XX.XX.XXXX, F. Š. G.. Č.. X, F., zast. advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského ul. č. 1718, Dolný Kubín proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova ul. č. 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 20. januára 2017, č. k. 51C/131/2016-94, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku **p o t v r d z u j e** .
Žalobcovi sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 682,22 eur s 5 % úrokmi z omeškania od 02.10.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že vyšetrovateľ OO PZ C. - U. uznesením z 11.11.2014 Č.: I.-XXXX/RV-F.-XXXX vznesol proti žalobcovi obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa ust. § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca dňa 19.11.2014 sťažnosť, ktorú Okresná prokuratúra Bratislava II uznesením z 08.12.2014, sp. zn.: 3 Pv 908/14/1102-6 zamietla. Okresná prokuratúra Bratislava II podala dňa 06.02.2015, pod č. k.: 3Pv 908/14/1102 na Okresný súd Bratislava II obžalobu proti žalobcovi, podľa ktorej sa mal žalobca dňa 14.09.2014 v čase od 14.30 hod. do 15.00 hod. v F. na Y. G.. Č.. XX vyhrážať V. L., a to tým spôsobom, že pri odchode zo schodiska si vytiahol tričko, kde mal zbraň v puzdre za opaskom, ktorú ale nevytiahol a ani s ňou nemanipuloval a následne poškodenému povedal: „My sa ešte uvidíme, tomu ver“ a odišiel na neznáme miesto, čím u poškodeného vzbudil dôvodnú obavu o jeho zdravie a život. Okresný súd Bratislava II pod č. k.: 5T/14/2015-58 rozhodol vo veci trestným rozkazom z 09.02.2015, ktorým uznal obž. F. Y. R. vinným, že dňa 14.09.2014 v čase od 14.30 hod. do 15.00 hod. v F., na Y. G.. Č.. XX sa vyhrážal poškodenému V. L., a to tým spôsobom, že pri odchode zo schodiska si vytiahol tričko, kde mal zbraň v puzdre za opaskom, ktorú ale nevytiahol a ani s ňou nemanipuloval a následne poškodenému povedal: „My sa ešte uvidíme, tomu ver“ a následne odišiel na neznáme miesto, čím u poškodeného vzbudil dôvodnú obavu o jeho zdravie a život, teda inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, čím spáchal úmyselný prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. Dňa 06.03.2015 udelil žalobca plnú moc JUDr. Jozefovi Polákovi, advokátovi, aby ho zastupoval ako obžalovaného v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn.: 5T/14/2015 až do právoplatného skončenia veci. Žalobca podal dňa 06.03.2015 odpor proti trestnému rozkazu. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 16.06.2015, č. k. 5T/14/2015-79 žalobcu podľa § 285

písm. b/ Tr. poriadku v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby, keďže skutok nie je trestným činom. Dňa 01.04.2016 bol žalovanej doručený list žalobcu z 27.11.2012 so žiadosťou o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Žalovaná listom z 25.05.2016 vyhodnotila jeho žiadosť ako nedôvodnú a žiadnu peňažnú sumu mu neuhradila. Advokát JUDr. Jozef Polák faktúrou č. XXXXXXX, z 15.03.2016 fakturoval žalobcovi trovy obhajoby v konaní vedenom pod sp. zn.: 5T/14/2015 v sume 682,22 eur za tri úkony právnej služby po 69,91 eur (1. príprava a prevzatie zastupovania - plná moc zo dňa 06.03.2015, 2. odpor proti trestnému rozkazu zo 06.03.2015 a 3. účasť na hlavnom pojednávaní dňa 16.06.2015), 3 x režijný paušál po 8,29 eur, náhrada za stratu času 167,76 eur, t. j. 12 x 13,98 eur a cestovné Dolný Kubín - Bratislava a späť v sume 165,86 eur + DPH 20 %).

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čo do základu dôvodná. V prvom rade sa súd prvej inštancie so zreteľom na obranu žalovanej zaoberal otázkou, či medzi stranami vznikol zodpovednostný vzťah. Súd prvej inštancie pritom dospel k záveru, že takýto zodpovednostný vzťah medzi stranami vznikol. Ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., v spojení s ustálenou judikatúrou NS SR (uznesenie NS SR 4 M Cdo 15/2009, 3Cdo/194/2010) totiž stanovuje, že ten, voči komu bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba a bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody. Preto podľa súdu prvej inštancie neobstojí obrana žalovanej, ktorá namietala, že v prípade rozhodnutia vyšetrovateľa a následne aj dozorujúceho prokurátora nejde o nezákonné rozhodnutie a že tu nie je daná príčinná súvislosť medzi týmto rozhodnutím a žalobcom tvrdenou škodou. Na rozdiel od iných typov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v tomto prípade sa pre vznik zodpovednosti výslovne nevyžaduje konštatovanie nezákonnosti predmetného rozhodnutia. Postačuje, že voči dotknutej osobe bolo vznesené obvinenie a následne podaná obžaloba a táto osoba bola neskôr oslobodená spod obžaloby, čo bolo v prípade žalobcu aj naplnené. Ďalej súd prvej inštancie v tejto súvislosti v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí a najneskôr týmto okamihom aj zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) rozhodnutia je neskorší výsledok trestného konania.“ Čo sa týka príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia a žalobcom tvrdeným vznikom škody, súd prvej inštancie dospel k záveru, že takáto príčinná súvislosť existuje. Pokiaľ by totiž nebolo vydané uznesenie, ktorým bolo vznesené obvinenie, nebolo by došlo na strane žalobcu k ďalším následkom, t. j. žalobcovi by neboli vznikli náklady na právne zastupovanie (obhajobu) v trestnom konaní. Tento predpoklad vzniku nároku na náhradu škody bol preto podľa súdu prvej inštancie naplnený. Žalovaná ďalej namietala, že v konaní pred súdom nastala zmena dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu, keď V. L. E. N. R. pred súdom vypovedali, že vyhrážanie - chovanie žalobcu nepociťovali subjektívne ako ujmu svojou povahou a závažnosťou na úrovni vyhrážok smrťou alebo ťažkou ujmou na zdraví, ako to uvádzali v prípravnom konaní a preto súd žalobcu oslobodil spod obžaloby. Teda žalobca bol oslobodený spod obžaloby iba preto, že V. L. E. N. R. v konaní pred súdom zmenili svoje výpovede z prípravného konania. S touto obranou žalovanej sa súd prvej inštancie nestotožnil. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsluchu menovaných v prípravnom konaní a v konaní pred súdom mal za to, že nedošlo k zmene ich výpovedí, pretože ani v zápisnici o výsluchu svedka - poškodeného V. L. z 15.01.2015 pred vyšetrovateľom OO PZ C. - U. a ani v zápisnici z výsluchu svedka - N. R. zo 16.01.2015 pred vyšetrovateľom OO PZ C. - U. nie je zmienka o tom, že by chovanie žalobcu pocíťovali subjektívne ako ujmu svojou povahou a závažnosťou na úrovni vyhrážok smrťou alebo ťažkou ujmou na zdraví. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na to, že ešte dňa 01.10.2014 OR PZ F. K., OO PZ C. - U. pod č. Č.:I.T.-XXXX/RV-F.-XXXX vydal uznesenie, ktorým odovzdal Okresnému úradu v Bratislave predmetnú vec na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, keďže poverený príslušník PZ SR dospel k záveru, že vzhľadom na osobu páchatela, spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je zrejme, že závažnosť predmetného skutku

spáchaného žalobcom nedosahuje stupeň nepatrný, ktorý je nevyhnutný na vyhodnotenie tohto skutku ako trestný čin - úmyselný prečin. Uvedené uznesenie zrušila prokurátorka Okresnej prokuratúry v Bratislave II uznesením zo 14.10.2014, č. k.: 1Pn 1355/14/1101-3.

4. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 3. súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcovi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu škody. Žalobca si v konaní uplatňoval náhradu škody, ktorá pozostáva z nákladov na jeho právne zastúpenie v trestnom konaní spolu vo výške 682,22 eur za 3 úkony právnej služby vyčíslené v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. sa môže poškodený priamo na základe tohto zákona domáhať náhrady vzniknutej majetkovej škody, ktorá v zmysle § 18 ods. 1 tohto zákona zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ako aj v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. Rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, môže vyvolať zo strany obhajoby procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, ktoré by v prípade správneho rozhodnutia neboli potrebné. Takéto rozhodnutia môžu byť príčinou vzniku trov za úkony obhajoby v záujme obvineného a náklady vynaložené na ne sú v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, lebo boli týmito rozhodnutiami vyvolané. Je teda podľa súdu prvej inštancie nepochybné, že trovy právneho zastúpenia žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn.: 5T/14/2015 predstavujú trovy, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s trestným konaním, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Teda žalobcom uhradené trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. Jozefovi Polákovi za úkony, ktoré vykonal v súvislosti so zastupovaním žalobcu vo vyššie uvedenom trestnom konaní, predstavujú škodu, ktorá žalobcovi vznikla v bezprostrednej príčinnej súvislosti s trestným konaním, ktoré následne vyústilo do oslobodenia žalobcu spod obžaloby, a preto je žalovaná s poukazom na § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. takto vzniknutú škodu žalobcovi uhradiť. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 682,22 eur z titulu náhrady škody. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že štát je povinný nahradiť škodu najneskôr do 6 mesiacov odo dňa, kedy poškodený nárok riadne uplatnil postupom podľa § 10 cit. zákona. Márnym uplynutím tejto lehoty sa štát ako dlžník zo zodpovednostného právneho vzťahu (§ 489 Obč. zák.) dostáva do omeškania a preto ho postihuje povinnosť zaplatiť poškodenému veriteľovi tiež úroky z omeškania. O úrokoch z omeškania s plnením peňažného dlhu a o ich výške súd prvej inštancie rozhodol podľa § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka a § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. Úroky z omeškania súd prvej inštancie priznal žalobcovi počnúc dňom 02.10.2016, kedy uplynula 6 - mesačná lehota na plnenie tak, ako vyplýva zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú zaslal žalobca žalovanej a ktorá jej bola doručená dňa 01.04.2016. Na túto žiadosť žalovaná odpovedala žalobcovi listom z 25.05.2016, v ktorom uviedla, že týmto je predbežné prerokovanie nároku žalobcu ukončené a žalovaný považuje žiadosť žalobcu na náhradu škody za vybavenú. Teda 6 - mesačná lehota na plnenie začala plynúť dňa 01.04.2016, uplynula dňom 01.10.2016 a nasledujúcim dňom sa žalovaná dostala do omeškania. Preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania až počnúc dňom 02.10.2016 a vo zvyšku príslušenstva žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná a napadla ním výrok, ktorým bolo žalobe vyhovie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobu zamietne. Poukázala na to, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b/ Tr. Poriadku iba preto, že poškodený V. L. a svedkyňa N. R. pred súdom zmenili svoje výpovede z prípravného konania. V tejto súvislosti žalovaná v odvolaní uviedla: „Akékoľvek odškodnenie za konanie, ktoré bolo predmetom obžaloby a v tom čase vykazovalo znaky podozrenia zo spáchania trestného činu, pričom orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom a dôsledne dodržali všetky základné zásady trestného konania, by bolo navyiac v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Obč. zák.), pretože je absurdné a spoločensky neakceptovateľné, aby štát zaplatil za to, že postupuje v súlade so zákonom. Preto ani názor, že štát automaticky nesie zodpovednosť za výsledok trestného konania nemožno akceptovať, pretože neprípustným extenzívnym spôsobom vykladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie, ktoré ale v tomto prípade absentuje. Napokon legitímny záujem štátu na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, nemožno uprieť ani podľa rozhodovacej praxe ESLP (rozsudok ESLP z 20.06.2013 vo veci Lavreckov vs. Česká republika).“ Ďalej žalovaná v odvolaní poukázala na to, že za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím a ani neskôr nebolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené, resp. jeho nezákonnosť nebola žiadnym príslušným orgánom verejnej moci ani inak konštatovaná (napr. v odôvodnení iného rozhodnutia). V prípade, že existujú dve skupiny dôkazov,

prokurátor musí podať obžalobu a tým, aby o vine, resp. nevine obžalovaného rozhodol súd. Ust. § 6 zák. č. 514/2003 Z.z. podľa žalovanej nepozná prípad nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré by bolo nezákonné práve tým, že následne v trestnom konaní by bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Súd prvej inštancie zistil riadne skutkový stav veci, vec po právnej stránke správne posúdil a napadnutý rozsudok aj presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 (R 57/2010) uviedol: „Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.).“ V odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd uviedol: „Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“

9. Je teda zrejmé, že neobstojí odvolacia námietka žalovanej, že tu neexistuje nezákonné rozhodnutie. Nezákonným rozhodnutím tu je rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Žalobca bol totiž spod obžaloby oslobodený a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, i keď toto rozhodnutie nebolo formálne zrušené. Ako totiž skonštatoval najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 „z hľadiska teologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona (zák. č. 514/2003 Z.z. - pozn. odvolacieho súdu) ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne.“ Neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v čase jeho vydania zákonné. Keďže žalobca bol spod obžaloby oslobodený, uznesenie o vznesení obvinenia muselo byť logicky nezákonné od počiatku. Samotná tá skutočnosť, že prokurátor musí podať obžalobu aj v prípade, ak existujú dve skupiny dôkazov (jedna v prospech a druhá v neprospech obžalovaného), sa nijako nedotýka právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Táto otázka by sa snáď mohla riešiť de lege ferenda.

10. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie je z hľadiska odvolacích dôvodov vecne správny v napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené. Preto ho odvolací súd v tomto výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

11. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovoliacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).